

до . . . Тамъ е меко и топло. . . . Заравя се въ сухитѣ листа и сладко, сладко заспива.

Така си живѣла нашата катеричка до дълбока старостъ.

А старостѣта дошла. Катеричката ослабнала, омършавѣла... Житѣ ѝ не я слушали, очитѣ не виждали и на горещото слънце ѝ било вече студено. . .

— Ехъ, говорила катеричката, на тозибѣлъ свѣтъ всичко е лошо, не е както понапрѣдъ. Слънцето грѣе хладно, орѣхитѣ станали корави, стомахътъ слабо работи. . . А студената вода, гдѣ е тя?—Ходишъ, ходишъ изъ гората и навсѣкждѣ прѣсѣхнало!.. Всичко е вече лошо..

Мѣмри катеричката бѣлия свѣтъ, като мисли, че той е виновенъ, а не вижда грозната старостъ що я влачи къмъ смъртѣта.

Дано нѣма!

Добрѣ допле тѣй засмѣни,
Слѣдъ нова година!
Дано, дѣца, за прѣмѣни
Радостъ носи тазъ година!